



ת"פ 10196/10/15 - מדינת ישראל נגד גיא שמש

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 10196-10-15 מדינת ישראל נ' שמש(עציר)
תיק חיצוני: 4311872015

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	גיא שמש (עציר)

החלטה

1. לפני בקשה להורות על שחרור הנאשם להליך של גמילה. להלן אפרט את העובדות הנחוצות לצורך הכרעה בבקשה.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו שתי עבירות של התפרצות לדירת מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ביום 18.10.15 הורה שופט המעצרים על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו. התיק העיקרי קבוע בפני ובשלב הטיעונים לעונש הוריתי לבקשת הנאשם, על קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.
3. שירות המבחן הגיש תסקיר ובו ציין את תולדות חייו של הנאשם, אשר אין זה המקום לשוב ולפרט. אציין רק שהנאשם מכור לסמים קשים מגיל צעיר, עברו כולל עבירות רבות והוא ריצה מספר מאסרים בשל עבירות אלה. שירות המבחן ציין כי הנאשם עבר הליכי גמילה בשני מאסרים קודמים אך אלו כשלו. עוד ציין כי הנאשם עשה בעבר גם ניסיון גמילה באופן פרטי, ניסיון שכשל אף הוא.
4. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא נזקקות טיפולית ורצון לערוך שינוי בחייו. שירות המבחן לא התעלם מכך שניסיונות גמילה קודמים לא צלחו, אך ציין כי הגם שהוא ספקן באשר לכוחותיו של הנאשם לעבור את ההליך, הוא מתרשם ממוטיבציה כנה לשינוי; מיכולת התבוננות במצבו הבעייתי; ומנכונות להביא עצמו לטיפול באופן מקסימלי. לאור כך המליץ שירות המבחן על מתן אפשרות לנאשם להשתחרר ממעצרו לצורך הליך גמילה בקהילה.
5. בדיון שהתקיים ביום 5.7.16 התנגדה המאשימה להמשך הליכי בדיקת היתכנות הליך הגמילה וביקשה לטעון לעונש. מנגד, ביקש הסנגור לאפשר את המשך הליך הבדיקה לצורך שחרור הנאשם לגמילה. נטען כי מדובר באדם כבן 32, אשר מביע רצון אמיתי לשנוי בחייו וכי קיים אינטרס ציבורי ברור בשיקומו של הנאשם. הסנגור לא התעלם



מכך ששירות המבחן הביע התלבטות בתסקיר, אך ביקש כאמור לאפשר את המשך הבדיקה "מבלי לטעת מסמרות".

6. אפשרתי את המשך הליך הבדיקה תוך שצינתי שאין בכך ללמד על החלטתי, אף אם שירות המבחן ישוב וימליץ על שחרור לגמילה.

7. בתסקיר משלים ציין שירות המבחן כי קהילת "מלכישוע" הסכימה לקבל את הנאשם לטיפול, אך קיים צורך בהליך אשפוזית קודם לכן, בשל כך שהנאשם מטופל בתחליף סם. לצורך כך פנה שירות המבחן לאשפוזית בטמרה ולאחר שהומצאו כל האישורים הרפואיים אישרה האשפוזית את קבלת הנאשם לטיפול שתחילתו נקבעה ליום 11.7.16

8. ב"כ הנאשם שב וביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן. המאשימה שבה על התנגדותה. ב"כ המאשימה ציין כי הנאשם יכול לעבור הליך גמילה בין כותלי בית הסוהר וכי בשים לב לעברו והמסוכנות הטמונה בו אין מקום לאפשר לו לעבור גמילה שלא בבית הסוהר. כן נטען כי החלטה זו אמורה להינתן על ידי שופט המעצרים.

9. בדיון שמעתי גם את הנאשם אשר הביע שוב את רצונו לעבור הליך של גמילה ואף הסביר את הקושי לעבור הליך שכזה בבית הסוהר. כן שמעתי את אחות הנאשם.

10. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולעמדת שירות המבחן, ראיתי לדחות את הבקשה. ראשית ראוי להבהיר אי בהירות מושגית הקיימת בין הצדדים ביחס לשאלה מהו השלב המתאים להליך גמילה. ב"כ הנאשם ציין שבהחלטת המעצר נקבע שהשלב המתאים לבחון את בקשתו לגמילה הוא במסגרת התיק העיקרי. לאור כך הביע הסנגור פליאה על כך שהמאשימה טוענת שאף עתה, אין מדובר בשלב הנכון. מחלוקת זו ראויה להבהרה.

11. אכן, ככלל השלב המתאים להליך גמילה בעניינו של עצור הוא במסגרת התיק העיקרי, אך אין הכוונה לשלב הטיעונים לעונש, אלא לגזר הדין ("השלב המקובל להפנייה לטיפול של גמילה מסמים הוא שלב גזר הדין" (בש"פ 1981/11 **סויה נ' מדינת ישראל** (21.3.11); להלן - "**עניין סויה**")). הכוונה היא להליך גמילה המתבצע כחלק מגזר הדין במסגרת "צו מבחן שבמסגרתו יעבור הנאשם טיפול גמילה, אם לאחר הרשעה ואם ללא הרשעה, כאמור בסעיפים 82 - 83 לחוק העונשין ... [ו] מקום בו גזר בית המשפט דינו של נאשם למאסר בפועל, יכול הנאשם למצוא תיקונו בהליכי גמילה בבית הסוהר במהלך מאסרו" (עניין **סויה**, סעיף 8).

12. הבקשה שבפני אינה להורות על שילובו של הנאשם בהליך גמילה במסגרת צו מבחן הניתן בגזר הדין, אלא על שחרורו מהמעצר על מנת שיעבור הליך גמילה במסגרת סגורה כחלופת מעצר. אם כך, למעשה מדובר בבקשה זזה לזו המוגשת תדיר לשופט המעצרים בתחילתו של ההליך, כדוגמת זו שעמדה בבסיס עניין **סויה**. עם זאת



קיימים שני הבדלים. האחד הוא שההחלטה ניתנת על ידי המותב הדין בתיק העיקרי. השני עניינו השלב הדיוני בו מצוי התיק, ובמקרה זה, לאחר הרשעה. הבדלים אלו מחייבים את המסקנה שאין מדובר בבקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, אלא בבחינה של אפשרויות הענישה במסגרת סמכויותיו של בית המשפט שאמור לגזור את הדין. ראו במקרה דומה כיצד הוגדר שחרורו של נאשם בשלב הטיעונים לעונש:

" עניינו איננו בשחרור בערובה, שהוא אינצידנטאלי להליך הפלילי העיקרי המתנהל כנגד נאשם. שחרורו של המשיב, כעולה מן ההחלטה, נועד לקדם את מטרותיו של ניסוי גמילתי, כמהלך ביניים לקראת מתן גזר הדין" (בש"פ 2642/91 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון** ((23.6.91

13. לאור כך, בניגוד לטענת המאשימה, אין מניעה שהחלטה זו תינתן על ידי כשופט שדן בתיק העיקרי, ואולם היות וקבלת הבקשה כרוכה בשחרורו בפועל של הנאשם ממעצרו, לחלופה, עליה לעמוד בכללים הנוהגים בשחרור עצור לחלופת מעצר שעניינה גמילה. בנושא זה כידוע, נקבע כי ניתן יהיה לשחרר עצור לחלופת גמילה בהתקיים התנאים הבאים:

- א. כאשר הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר.
- ב. כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה.
- ג. כאשר יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם. (עניין **סויסה**, סעיף 7).

14. בפסיקה נקבע כי התנאי הראשון הוא העיקרי, אך גם אם מתקיימים שני התנאים האחרים, כלומר פוטנציאל הצלחה ממשי להליך והיעדר מסוכנות לציבור בשל כך, ניתן להורות על שחרור הנאשם לגמילה.

15. בעניינו לא מתקיים התנאי הראשון שכן אין מחלוקת שהנאשם לא החל בהליך של גמילה לפני ביצוע העבירות. ביחס לפוטנציאל ההצלחה של ההליך, נראה שאין הדברים ברורים דיים. קצינת המבחן אמנם המליצה על מתן הזדמנות לנאשם לעבור הליך גמילה, אך ציינה במפורש, כי לאור ניסיון העבר היא בספק באשר לכוחותיו כיום לעבור את ההליך. בצד זאת, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם מבטא רצון כן לעבור שינוי בחייו ונראה כי בשל כך באה ההמלצה החיובית. מסקנה זו אינה נשענת על בסיס איתן דיו, ומשלא החל הנאשם הליך גמילה עוד קודם להליך, יש לדעתי להכריע בבקשה, על בסיס חומרת העבירות, עברו הפלילי של הנאשם והמסוכנות הטמונה בשחרורו.

16. העבירות שעבר הנאשם חמורות. הנאשם פרץ לדירה לאור יום ונתקל בבעל הדירה. משברח מהמקום, פנה הנאשם ישירות לדירה אחרת, נכנס מחלון האמבטיה ואף שם נתקל בבעלת הדירה. אלו עבירות המעידות על תעוזה ומסוכנות רבה. לכך יש להוסיף את עברו של הנאשם הכולל עבירות התפרצות רבות בגין ריצה שישה מאסרים בפועל. כידוע, קהילה טיפולית לגמילה מסמים אינה מקום סגור באופן הרמטי ובכל מקרה, אין ביכולתה למנוע את בריחתו של המטופל, אלא רק לדווח בדיעבד. מסוכנותו של הנאשם, אם יחליט לעזוב את מוסד הגמילה, אינה



מבוטלת וזאת לאור עברו והעבירות בהן הודה והורשע בתיק זה. לאור כישלונות העבר, והיעדר פרוגנוזה חיובית להצלחת ההליך, יש לראות סיכוי בלתי מבוטל לנשירה מההליך ולהעריך את המסוכנות הכרוכה בכך.

17. סיכומי של דבר, שילוב פוטנציאל ההצלחה במקרה זה שאינה ברור דיו, עם המסוכנות הטמונה בנאשם, אינו מטה את הכף לעבר מתן אמון בנאשם על כי לא ינצל לרעה את האמון הניתן בו. משכך, אינני סבור כי זהו המקרה בו ראוי להורות על שחרור הנאשם ממעצרו לצורך גמילה.

לאור כך אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ו, 07 יולי 2016, בהעדר הצדדים.